

Ο αγώνας του Τριωδίου στη "ζυγαριά"

Συντάκτης π. Σπυρίδων Σκουτής

Διανύουμε μια υπέροχη περίοδο όπου θα ακούσουμε απίστευτα πράγματα.

Την περίοδο του Τριωδίου αρχίζει ο αγώνας για άσκηση πολλές φορές όμως οδηγούμαστε στην άρνηση της ασκήσεως με αποτέλεσμα να ανθίζουν τα αγκάθια της αιρέσεως και της πνευματικής διαστρέβλωσης. Θα ακούσουμε πολλά πράγματα στο πλαίσιο του συγκρητισμού όπως: « Δεν χρειάζονται οι νηστείες αρκεί να έχεις αγάπη στην καρδιά σου, δεν χρειάζεται η νηστεία αρκεί να μην τρως τον διπλανό σου, τα εξερχόμενα πειράζουν και όχι τα εισερχόμενα κλπ. Δεν πειράζει να ντυθείς καρναβάλι αρκεί να βγάλει την μάσκα του εγωισμού και λίγο μασκάρωμα για να περάσουμε καλά δεν πειράζει δεν τα βλέπει αυτά ο Χριστός. Τι να την κάνεις την νηστεία αν τσακώνεσαι με τον άντρα σου;. Το κακό είναι ότι κάποια αυτά τα ακούμε πολλές φορές και από στόματα θρησκευόμενων ανθρώπων. «Θου, Κύριε, φυλακήν τω στόματί μου και θύραν περιοχής περί τα χείλη μου.» (Ψαλμός ρμ' 140).

Βλέπουμε αγαπητοί μου ότι οι δαίμονες προβάλλουν ωραίες δικαιολογίες για να μας αναπαύσουν αλλά δυστυχώς αυτή η ανάπαυση είναι σαν να έχεις ξαπλώσει επάνω σε κάρβουνα που σύντομα θα σε κάψουν.

Πάμε να δούμε μια πολύ γνωστή διαστρέβλωση των λόγων του Κυρίου μας : «Οὐ τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸ στόμα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον ἀλλὰ τὸ ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ στόματος» (Μθ. 15, 11). Ποια είναι η έννοια του χωρίου; Ο άνθρωπος δεν μολύνεται δια μέσου των τροφών που λαμβάνει «ανίπτοις χερσί», δηλαδή χωρίς προηγουμένως να πλύνει τα χέρια του,

όπως πίστευα οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι ακολουθώντας «την παράδοσιν των πρεσβυτέρων» (Ματθ. 15,2). Αντίθετα, αυτό που το μαιώνει είναι ό,τι βγαίνει από την καρδιά του, πονηροί λογισμοί, ακάθαρτοι λόγοι, αμαρτωλά έργα (Ματθ. 15, 17-20). Συνήθως από την Θεολογία θεία της γειτονιάς αυτό μεταφράζεται ως εξής «Δεν έχει σημασία τι τρώμε, αντίθετα να μην τρώμε τον διπλανό μας. Οπότε δεν χρειάζονται νηστείες».

Η παγίδα της ζυγαριάς και του συγκρητισμού είναι ότι χειρότερο. Αν ακούσουμε ανθρώπους να θέτουν τα πνευματικά σε τέτοιες θεολογικές θέσεις μάλλον έχουν μεσάνυχτα από πνευματική ζωή. Μπορεί οι πατέρες να έχουν κατηγοριοποιήσει τα πάθη και τις αμαρτίες σχετικά με την πληγή που προκαλούν αλλά και κατηγορίες όπως θανάσιμες και μη θανάσιμες αμαρτίες αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι πληγές και δεν χρειάζονται θεραπεία. Το θέμα έγκειται στον τρόπο της θεραπείας και όχι αν θα πρέπει να θεραπεύσω κάτι ή να το αφήσω στο έλεος των δαιμόνων. Είναι σαν να πάμε στο γιατρό να μας δώσει θεραπεία για κάτι μικρό που έχουμε αλλά πρέπει να το θεραπεύσουμε και εμείς να του πούμε ότι δεν βαριέσαι υπάρχουν και χειρότερα θα το αφήσω έτσι και ότι γίνεται. Παίζουμε δηλαδή με την φωτιά. Τα μικρά θα αρχίζουν να μαζεύονται μέχρι να γίνουν μεγάλα και τότε θα ξεκινήσουν οι μεταστάσεις με καταστροφικά αποτελέσματα.

Δεν υπάρχει άνθρωπος που να νηστεύει πραγματικά και να κατακρίνει τον διπλανό του διότι τότε σημαίνει ότι δεν κάνει σωστά την άσκηση της νηστείας, διότι η νηστεία αφορά όλες τις αισθήσεις. Από την άλλη δεν γίνεται κάποιος να μην κατακρίνει και να είναι κοιλιόδουλος διότι πολύ απλά οι εσωτερικές δυνάμεις του ανθρώπου είναι συνδεδεμένες μεταξύ τους σαν συγκοινωνούντα δοχεία οπότε δεν απομονώνονται.

Τέλος, όταν λέμε σωτηρία του ανθρώπου εννοούμε θεραπεία όλης της πνευματικής κατάστασης σε οντολογικό επίπεδο. Η θεραπεία δεν αφορά ένα μέρος του ανθρώπου αλλά όλο τον άνθρωπο. Βλέπουμε κάποιους να συγκρίνουν και να λένε ότι βλέπουμε ανθρώπους της εκκλησίας στην ζωή τους να έχουν προβλήματα ή να μην είναι σωστοί άνθρωποι. Ποιος μας είπε ότι οι άνθρωποι της Εκκλησίας είναι τέλειοι; Πάμε στην Εκκλησία διότι είμαστε άρρωστοι, πάμε στην Εκκλησία να θεραπευτούμε ώστε να επιστρέψουμε στην καθαρότητα του βαπτίσματος και όχι να πάρουμε βραβείο ηθικής επειδή απλά πάμε και καθόμαστε δύο ώρες με τα καλά μας ρούχα σε ένα στασίδι.

Ας αφήσουμε λοιπόν αγαπητοί μου τις αμπελοφιλοσοφίες επάνω στην θεραπευτική παράδοση της Εκκλησίας μας και μέρες που είναι ας εισέλθουμε στον στίβο της ασκήσεως με πλήρη υπακοή και όχι όπως μας βολεύει. Η τακτική του συγκρητισμού ή του κόψε-ράψε δεν θα μας πάει ούτε καν μέχρι τα σκαλιά του παραδείσου αλλά στο γκρεμό της απώλειας. Καλό αγώνα, με επίγνωση και υπακοή.

π. Σπυρίδων Σκουτής

Απόφοιτος ΕΙΕΚ Ριζαρείου Εκκλησιαστικής σχολής. Εφημέριος Ενοριών Αγίου Γεωργίου Ρεπανιδίου Λήμνου και Γεννήσεως Χριστού Ρωμανού Λήμνου. Υπεύθυνος Νεότητας και Αιρέσεων στην Ιερά Μητρόπολη Λήμνου και Αγίου Ευστρατίου

Πηγή: euxh.gr